

0.2 w₂ DescaBar et kabaret

Artur, Artie, Descartes

Na druhé straně místnosti od dveří je barový pult, za ním sedí/stojí Descartes přitocení k lahvi silného alkoholu. Scéna začne tím, že se Descartes s nějakým hlukem probudí, zmateně se rozhlédne, zasměje, vezme panáka z „plné“ řady (3), kopne a položí do „prázdné“ řady (prozatím 2, teď to bude třetí). Dveře se otevřou, do místnosti se svou typickou nonšalancí vkročí Artie s krabicí pod paží a hůlkou v druhé ruce. Za ním obezřetně, poněkud ustrašeně vstoupí Artur, který za sebou zavře dveře. Artie jej gestem hůlky zadrží.

1. "Rozhlížení"

Artie by se měl zastavit uprostřed pohybu (např. kroku), když zpozoruje onen "zázrak". Artur se s údivem rozhlíží a šel by dál, kdyby jej hůlka nezadržela.

Artie:

Zdá se, že jsme právě svědky jednoho z, v celé historii vesmíru tolik ojedinělých, případů, pro které je člověk rád živ, neboť z jinak nudného a šedého trmácení se odnikud nikam dělá nepřekonatelnou zábavu. Pohled na zázrak, nebo, jak je běžnější pro nás, zaryté odpůrce pověry, fatální omyl.

*Artur: Zastaví se o hůlku a zmateně couvne.
Cože?*

*Artie: Dále si zkoumavě prohlíží místnost.
Jsme ve špatném podniku.*

*Artur: ohlédne se ustrašeně ke dveřím
Ztratili jsme se?*

Descartes vezme zase jeden "plný", vypije, a položí k "prázdným" (takže zůstane poměr 1:4).

*Artie: To Artieho uklidní a vyrazí na cestu k baru.
Kdepak, dokud nalévají, tak ne.*

2. Artie si sedá

<"Silly walk">

*Artur: nevěřičně, téměř zděšeně
Co to vyvádíte?*

Artie:

Zastaví se. Zdá se, že normálně jdu. Jde. Jak si lze ovšem empiricky ověřit, v možných světech je možné normálně chodit i takto, a tudíž „normálně“ je výraz zavádějící.

Descartes:

Radostně (pokusí se vstát): Konečně zákazníci! Pánové, co vám mohu nabídnout? Teprve tady se mu podaří vstát.

Artie:

Pro mě vodku s platonikem - tady se zase zastaví, nanejvýš může chytat rovnováhu horní částí těla netřepat, nemíchat -, tady pro přítele nějakou specialitu.

Descartes:

Pochvalně směrem k Artiemu. Výborná volba, pane. Jako specialitu bych doporučil ukazuje jednotlivé lahvičky long drink Královna Kristýna, nebo Nejlepší z možných koktejlů. Chcete-li něco opravdu silného, mám zde jeden pansofistický megacloumák. Když bude megacloumák v menší lahvičce než ostatní dryjáky, vyzní to lépe.

Artur:

*Nemáte čaj? Přešlápne, nesměle, skoro nešťastně.
Zpočátku pomalu, přerušovaně. Tak snad bych si dal tu Královnu Kristýnu.*

Artie:
Dej si raději megacloumák.

3. Nalévá se alkohol

Descartes: *naleje. Megacloumák postaví na místo, ke kterému by měl mít Artur přístup po předpokládaném posazení.*

Ano, jasně a rozlišeně, jedna vodka s platonikem, jeden megacloumák; ale pánové, prosím vás, nevzbuzujte rozruch. Poslední dobou sem stahuje kdejaká havěť. Nějaký excentrik v plášti tady působí pozdvižení. Snaží se mě přesvědčit, že existují nepředstavitelné věci!

Artie: *musí rychle navázat, aby Descartes nenesl hned pítí Arturovi.*
Nejste, vy pane, náhodou Descartes?

Descartes:
Máloco je tak jisté, jako toto.

*Artie: *rozhledne se*
Myslel jsem, že váš bar je větší než tento.

*Descartes: *rozhledne se, jako by si bar přeměřoval*
Ne, můj bar není větší než tento.

Artie:
Ohledne se po něm: Arture, prosím tě, přestaň vyvádět hlouposti a pojď si sednout. Teď, hodilo by se tady vytáhnout nějaký papír nebo nějak jinak dát najevo, že jde o něco důležitého když jsme tak elegantně setřásli policii, je čas, abych tě zasvětil do případu, v němž figuruješ jako zákazník, vrah i oběť, což mnohé jistě posadí na pozadí.

Artur:
To je v pořádku, já postojím. *Musí to říct tak, aby bylo jasné, že pravým důvodem jeho "postání" je zbabělost.*

Descartes: *Když to Desc. uvidí, vezme kalíšek s megacloumákem a jde.*
Zde prosím, pane.

Artur:
Už během Desc. cesty: Cože? Když Desc. přijde až k němu a podá mu MGC: Čím to, že chodíte normálně?

Descartes: *zastaví se na místě*
Promiňte?

Artie: *Aniž se podívá směrem k A. a Desc., soustředí se na svůj kalíšek.*
Copak nevidíš, že je totálně namol?

Descartes: *otočí se, je zpět. Uprostřed cesty škytne.*
Děkuji, pane.

Artie: *vstane, natočí se k Arturovi, kopne, "áááá".*
Na zdar „našemu“ podniku!

Artur: *kopne, "áááá" (nebo jiné citoslovce, které by mohli pronést oba, i když by u každého vyjadřovalo právě opačné pocity), poklesne na kolena.*

Pane bože... *Doklopýtá či spadne za stůl, takže jej bude vidět, jen když vykoukne.*

Descartes kopne svůj poslední kalíšek, po Arturově „áááá“ škytne, blaženě se usměje, sedne, usne. Má všechny panáky prázdné.

4. Vysvětlení počátku příběhu předcházejícího zobrazeným událostem

Artie:

Lahoda, *sedne si* ale teď je třeba roztáhnout oponu, a trochu tě zasvětit do hry, kterou zde hrajeme. Je to hra nebezpečná, téměř jako ruská ruleta.

4.1 Artur si sedá

Artur:

[Zachrčí.] *A vykoukne.*

Artie:

Tak tedy, možné světy jsme již trochu nakousli, je ti to jasné?

Artur:

[Chrčí.] *Vstane, popadá dech, zkouší udělat krok, ale velmi, velmi opatrně a pomalu, jakoby zpomaleně.*

Artie: *Během této repliky Artur velmi pomalu a opatrně vyrazí na cestu k židli. Nesmí dojít až k ní.*

Beru to jako ano. Prostě existují možné světy, v nichž je možné vše, co je možné logicky.

Tak tedy já jsem si v možných světech a před nějakým časem bádám po filosofických artefaktech, ověřoval teorie, prostě prováděl svou práci; když tu najednou jsi mě, neznámo jak, vyhledal a žádal o pomoc. V tu chvíli jsem však potřeboval novou kočku, tak jsem ty peníze vzal a neptal se. Byl jsi značně paranoidní, pořád jsi blekotal, že se chceš zabít, nedala se z tebe dostat kloudná myšlenka...asi jako teď.

Artur spadne a vstane a jde dál, nebo ztratí rovnováhu a jako by samospádem se vrátí téměř na začátek cesty.

Artie: *zakroučí hlavou nad Arturovou nešikovností*

Zkrátka, došel jsi k poznání, že existuješ ve mnoha verzích v různých světech, a začal ses bát o svůj život. To napadne každého, že existuje nějaký svět, v němž je člověk mnohem úspěšnější, krásnější a kdo-ví-co-ještě, zkrátka že není třeba se snažit. Ale že jsou i temnější světy, v němž jsi šílený slintající deviant snídající neviňátka a toužící po Božství, to napadne jen málokoho. *Následuje ďábelský, maniakální, mrazivý, šokující smích, který musí diváky přivést k takovému děsu, že přestanou (na chvíli) dýchat. Až se znovu nadechnou, musí začít pochybovat o Artieho poctivosti.*

Artur: *během předchozí repliky už celkem jistě dojde k židli a právě teď si sedne.*

Jakou Kočku?

Konec 4.1.

Artie:

Cože? Aha, ta je v té krabici. *Starostlivě si krabici hlídá, téměř se s ní mazlí.* Je to klíč ke světům za dveřmi.

Hlavně se nesmíme dozvědět, *tady přejde do šeptu, aby kočku náhodou neprobudil (je-li živá) a aby ona pohybem a škrábáním neprozradila, jak na tom je zda je živá, nebo mrtvá.* Po této kratičké, ale nezbytné technologické vsuvce, ti vysvětlím, proč jsi zemřel.

Totíž tvůj protějšek. Došlo k tomu za poněkud dramatičtějších okolností, než za jakých jsem tě před okamžikem zachránil. Není třeba barvitých popisů, zůstaňme u toho, že účet za čistírnu byl vulgární. A jen tak tak, že jsem unikl tomu maniakálnímu vrahu. Totíž tobě!

Artur: *ustrášeně*

Dobrý bože, proč?

Artie:

Zdá se, že jsi si usmyslel, alespoň v jednom světě, že se staneš Bohem.

<Descartes ze spánku křičí „Bůh“, kdykoliv je o Bohu zmínka.>

Artur:

To je přeci směšné!

Artie: *Chce se napít, ale má prázdko. Jelikož Desc. spí, sní o Bohu a nenalévá, půjde si Artie posloužit sám. To mi povídej. Docílit jsi toho zřejmě chtěl tak, že se vyvraždíš, až na jednu kopii, či originál, chceš-li. Někdy v tuto chvíli si nalije vodku, kterou bez problémů najde. Zřejmě, abys odstranil protivníky. A pak provedeš s Bohem amen. Protože nemůže najít platonika, nesoustředí se pořádně na to, co říká, a mimoděk prozrazuje svůj vlastní plán. Ten poslední krok jsem si ještě pořádně nepromyslel.*

Nachází platonika. Rozhodně si ale nepřeji, aby...to, nalévá platonika, velmi opatrně, což jej nutí dělat pauzy mezi slovy nad co nic většího nelze myslet...nahradil někdo jiný než – právě dolil, pohlédne opět na diváky, zarazí se, málem se prořekl - "než já". Větu nedokončí, s následující si jde opět sednout. Zvláště ne někdo tak šílený jako tvůj protějšek. To by mělo nedozírné, ba zcela absurdní, následky. Proto jsem si vyčíhal tvou, a teď mluvím o tobě, Arture, smrt, a zabránil jí.

Artur:

První věta trochu rozhořčeně. To gratuluji, ale co s tím teď já? Vraha jste dostal, mě jste zachránil. Odměnu Vám bohužel nedám, odešli jsme poněkud ve spěchu, během následující věty si ostentativně prohledá kapsy a nestihl jsem si vzít cestovní šeky. A vůbec – raději bych věděl, jak se dostanu do toho Vašeho nejlepšího možného světa, nebo zpátky! Během této poslední věty vstane a jako by hledal cestu, přesný okamžik určíme na zkoušku.

5. Proč by měl Artur i nadále následovat RT. Nebo: Co teď má Artur dělat? → NMS.

Artie:

Arture, Arture, Arture. Poprvé velmi hněvivě (návnada chce zdrhnout!), přitom vstane. Pak si uvědomí, že musí jemněji, zmírní, a třetí „Arture“ je zase přehnaně vlídné, Artie si sedne. Ještě se nemohu sbalit, říci „Tak a je hotovo!“ , jít se opít a považovat svou práci za ukončenou. Totiž – cíl vystoupit na piedestal vyhrazený pro Primum movens, zdá se, jsi pojal v mnoha možných světech, takže po krku ti jde celá smečka zdůraznit „celou smečku“, přitom by Artie mohl sledovat, jestli to na Artura zabírá. tvých protějšků.

Artur: *Rozhodně zabírá, s Bohem si Artur opět vyděšeně sedá.*

Můj Bože... *Sedne si. Pauza. Nadechnutí, jako by mu něco došlo, a s dalším nadechnutím k Artiemu:*

Nicméně, když nad tím tak přemýšlím, nemohu se někde schovat?

Artie: *S nejistotou – bude Arturův nápad v souladu s mými plány?*

Kampak míří tvá udivující schopnost přemýšlet?

Artur: *K divákům, přemýšlí, dedukuje.*

Být zavražděn, to je přeci něco nepředstavitelně odporného a zlého.

Artie: *Stále nemůže tušit, co z Artura vyleze. Proto by jej měl velmi soustředěně sledovat a v otázce by měla být nejistota a zvědavost – kam to teda povede?*

Ano?

Artur:

A tedy, v nějakém dobrém světě či v tom Vašem nejlepším ze všech možných (v tomto momentu by Artie mohl dát najevo uspokojení – Artur jej stále bude následovat, sedl mu na vějičku z konce 1. scény) bych mohl vraždě uniknout! Konec dedukce, radostný závěr. A po chvilce, když to domyslí, pronese ještě radostněji a zasněně (vstane a jde pomalu, ale celkem jistě k divákům doleva, kde zůstane stát – jsa úplně mimo – až do své další repliky). Artie se zatím napije, nebo si jde zase nalít, aby tomu nápadu připil.

A zase tě získat, má Lásko!

Artie:

Výborně! *Popláca Desc., a tím jej probudí.* Barmane, co jste mu to nalil?

Descartes: *Odpověď právě probuzeného velmi oviněného člověka musí být trochu zmatená, nejasná – nějak se s tím pohrejte, Michaelo, Petře!*

Pansofistický megacloumák.

Artie:

Zabalte mi celou lahev s sebou!

6. Jak se dostat do NMS? + Artie domyslí svůj plán, jak se stát bohem.

Artur:

<vytržen> *Teprve teď se vzpamatuje.*

No jo, ale jak se tam dostat? *Chce se dostat ke krabici.* Jak funguje ta **Vaše** Kočka?

Artie: *Velmi rychle (využije znalosti scénáře:-)) krabici skryje za sebou a pravou rukou s hůlkou drží Artura v bezpečné vzdálenosti.*

Ta Kočka není má, nýbrž Schrödingerova... Asi by se, Erwin, dost divil, kdyby tušil, k čemu používám jeho Micinku. *Nyní se otočí čelem k Arturovi a asi musí i vstát, aby dal jasně najevo – na Kočku mi teda nešahej! Musím se ale přiznat, že jsem se trochu bál, aby ses nechopil některého alternativního plánu.*

Artur: *Když myslí na Lásku, je celkem rázný. Zatím nebyl tak sebejistý a rozhodný, jako je v této replice. Ovšem nemůže to ještě být úplně sebejistý muž, protože v dalších dvou scénách je pořád až ten „druhý“.*

Dobrá, dobrá, tedy Schrödingerova Kočka.

S následujícím verši se natočí k divákům, recituje vzletně, s jemným úsměvem na rtech. Nemeškejme však ničeho, snad člověkem zvat se mohl bych, kdybych odhodil strach a šel za Ní, Láskou mou.

~~Ustoupit pokusu vyšvihnout se nad člověka nehodlám, a vraždit mi přijde nehygienické.~~

Artie: *Nejprve se s opovržením dívá na zasněného Artura. Avšak po „mohl bych“ sebou trhne, něco jej napadlo.*

Ničeho? Snad člověkem? S Nietzscheho nadčlověkem! Velmi radostně, konečně přišel na poslední bod svého plánu. Obejme překvapeného Artura, dá pusku Descartovi (nebo opačně). Ti se na něj nechápavě dívají a Artie se vzápětí uklidní a zase vstoupí do své role.

Jde to vysvětlit divákům, přitom by to měl říkat tak, aby diváky napadlo, že je to jeho plán. Totiž aby tvůj zlotřilý protějšek mohl uskutečnit svůj plán, musí mít Nietzscheho kladivo! Artur stále nechápe. A my mu to kladivo uloupíme před nosem! Maniakální smích.

Artur: *Podezřívavě – nezbláznil se ten pan Artie? Stojí v šoku na místě, jen se za RT otočí.*

Nemyslíte spíše Thorovo?

Artie: *Zastaví se a vstoupí opět do své role. Jde zpět ke stolu.*

Scientia non est modo potentia, čili vědění není pouze moc, ale i schopnost nevypadat směšně. Nietzscheho kladivo je filosofický artefakt, pozůstatek po nebožtíku Nietzsche, po kterém pátrám již velmi dlouho.

Artur:

Dobrá, tedy, zbývá najít Kladivo a nejlepší z možných světů.

Descartes:

Myslíte toto Kladivo? Nechal mi to tu ten chlápek v plášti. **Vemte si to, stejně to tady jenom překáží.**
Artie s nadšením a rozechvěle vezme kladivo, políbí a s blaženým výrazem je k sobě přitiskne.

7. Další cesta

Artie:

Pane Descartesí, co víc si mohu přát, než lahev vašeho pansofistického megalomáku a Kladivo!

Artur:

~~To je jako deus ex machina!~~ **To se tedy povedlo rychle. A najdeme stejně rychle i nejlepší možný svět? (Víte, má Láska na mě jistě čeká...)**

Descartes:

~~Prý Deus! Descartes se jmenuju. Na, vemte si to, stejně to tady jenom překáží.~~

Artur:

~~Kladivo jsme získali tak rychle, že jistě nemáš další část plánu promyšlenou!~~

Artie:

~~To se, milý Arture, pleteš. Je mi už téměř jasné, kam půjdeme nyní. A to díky tady panu Descartesovi. Snad ano, milý Arture. Směr nám totiž ukazuje tady pan Descartes. Předá kladivo Arturovi.~~ Tahle opilecká verze nejspíš vyznává heslo „Bibo ergo sum“, čili „Chlastám, tedy jsem“, ale jeho protějšek, který proslul konstruktivnější skepsí, předchází Wilhelma, původce pojmu, do něhož chceme, takřkajíc, vniknout.

Artur:

Aha?

Artie:

Vpřed, za Leibnizem!

<„Silly run“ dveřmi do dalšího světa.> *Descartes by přitom mohl nějak dát najevo, že s pitím už končí, aby bylo pochopitelné, že v 6. scéně bude strážlivý.*